Ring hem. Ring hem!

Stålmannen flyger över staden.
Clark Kent byter identitet i en telefonkiosk.

1.

Pappa var militär.

Förr tänkte jag aldrig på det.

Men det blir uppenbart
när jag granskar hans liv i efterhand.

Hans föräldrar gick bort tidigt.

Pappa var femton år.

Där fanns sex syskon, tre äldre och tre yngre.
Den äldsta brodern var tjugoett.
Hans yngsta syster var sju.

Pappa tog värvning i skeppsgossekåren
och levde sedan ett liv i statens tjänst.

Han förblev militärisk till sitt sätt
antingen han senare tjänstgjorde som militär eller polis.

Översittare eller underhuggare? Förtryckare eller tjänare?

Kanske är vi alla dessa egenskaper samtidigt?

2.

Livet spårade ur tidigt för pappa.

Redan vid trafikolyckan. Han var bara tjugo år.

Det gick åt helvete.

På senare år, under den period jag växte upp,
upprätthöll han en enklare kontorstjänst
vid ett marint militärförband.

Orsaken till hans degradering var olika neurologiska symtom
som uppstått efter trafikolyckan.

Han pratade aldrig om det.
Pappa var frånvarande och ledsen.

3.

Jag vet inte hur mycket mamma
kunde läsa och skriva.

Idag inser jag att det var mindre
än jag förstod när jag växte upp.

Hennes ord och vanföreställningar
förvandlade hennes gestalt
till en främmande person
samtidigt som hon var min mamma.

Jag förekom i hennes mardrömmar.

I mammas fantasi blev jag misshandlad,
sexuellt utnyttjad
och förstörd av onda människor.

Mammas oroliga syner
och inre röster kontrollerade
mitt liv.

Men är inte alla rädda
för att bli anfallna av någon annan?

Och odlar inte alla,
var och en för sig,
en egen individuell paranoia?

4.

Vardagen fylls av våld.
En delad kontinent.
Ett delat land.
En delad kropp.

5.

När jag var liten såg jag likheter
mellan Väst- och Östberlin
och en lobotomerad hjärna.

Kartan över staden
påminde om ett kirurgiskt ingrepp
som under en tid
utfördes på schizofrena personer.

För att Berlin skulle bli återställt
måste det skapas passager,
fantiserade jag.

Förbindelser
som byggde på nya kunskaper
skulle försona det
som tidigare raserats.

6.

Pappa gick bort
när jag var tjugoett år.

Tjugoett,
det är ostraffbart
kunde pappa säga
när vi spelade kort.

Efter pappas död
ansökte jag om att mamma
skulle skulle läggas in
för tvångsvård.

Hon hade blivit vräkt annars.

Efter några månader
återvände mamma hem.
Hon var medicinerad
med depåneuroleptika.

Men det blev aldrig någon
riktig frid inuti henne.

7.

Fyra år tidigare
hade jag flyttat hemifrån.

Jag hade ingen telefon.

Istället gick jag till Mötesplatsen
en oansenlig och nästan bortglömd adress
där det fanns några affärer
och en telefonkiosk.

Det var en kort promenad
från min lägenhet.

Kontaktuppgifter
och telefonnummer
till mina vänner
skrevs upp längst bak
i en almanacka.

8.

I samband med pappas död
stod jag i en telefonkiosk vid Järntorget
och berättade för en vän.

Jag var tvungen att lägga band på mig.

Men min kamrat
använde en så mild stämma
att jag brast i gråt.

Orden blev till kryptonit
som perforerade
en övermänniskas hud.

När min kamrat
och jag återförenades
många decennier senare,
berättade han
om sin egen pappa.

Pappan hade varit brutal
och ibland slagit sin son
för att avreagera sig själv.

Det kunde vara svårt att röra sig,
förklarade han,
på grund av smärtan
efter faderns
misshandel.

9.

Under många år
åkte jag regelbundet
mellan två städer.

Särskilt vid storhelgerna.

På Centralstationen fanns telefonhytter
placerade i närheten av perrongerna.

Där blev det ofta långa köer.

Människor stod
och höll växelmynt i händerna
väntande på sin tur.

Ring hem. Ring hem!